

Activitatea băncilor și cooperativelor populare la nivelul comunei Bălești

Cornel Șomâcu

Moto: "Nu așteptați mila, adesea necurată, și mereu înjositoare, de la alții."

Dumitru Brezulescu

Summary

The co-operative ideas had come to Romania under the Western influence, even from the second half of the 19th century. The co-operative movement originally started in the urban area as savings banks, as co-operative credit private associations. Under different names, the people's banks appeared in 1891, and there were only 24 in 1898 and 44 in 1900 countrywide. Only at the beginning of the 20th century they started being supported by the authorities, especially by Spiru Haret, several times Minister of the Public Instruction.

The first place in the present commune of Balesti which develops this type of enterprise is Ceauru. In this way, the teacher, the priest, the mayor and the notary of Ceauru founded the association "Dumbrăvița", in November 1901. It was followed by the commune of Stolojani, in 1907, with the „Villager's Progress" Bank. The bank survived for 21 years, starting from 31 members and a capital of 583 lei and reaching the assets of 458.153,75 lei, with a joint stock of 236.689 lei. Other people's banks from the present commune of Balesti were: "Slătioara" from Cornești, "Reînvierea" from Ceauru, "Alunișul" from Ceauru, "Șușița" and so on.

Ideile cooperatiste pătrunseseră în România sub influență occidentală, încă din prima jumătate a secolului al XIX-lea. Mișcarea cooperatistă a debutat inițial în lumea urbană sub forma caselor de economii, a asociațiilor cu caracter privat, de credit cooperatist. Reținem pentru anul 1845 contribuția lui Costache Bălcescu-"Proiect pentru o casă de păstrare și împrumutare", din câte se pare prima încercare cunoscută în țara noastră pentru înființarea unei case de economii și credit. Primele cooperative de credit din România au apărut în a doua jumătate a secolului al XIX -lea, adoptând sistemele germane Raiffeisen și Schulze - Delizsch. Printre cei care vor încuraja ideea cooperăției moderne

în România se numără și economistul Ion Ionescu de la Brad(1818-1891). O primă contribuție gorjeană în această direcție o avem la P.S.Aurelian care la 1 octombrie 1870, cu sprijinul a 20 de profesori, a pus bazele Societății de Economie și Credit “Economia”. În perioada 1891-1902 apariția a numeroase societăți cooperative de credit, denumite și “bănci populare sătești” marchează afirmarea mișcării cooperatiste în România.¹

Sub diferite denumiri, băncile populare au apărut în 1891, și erau doar 24 în 1898 și 44 în 1900. Abia la începutul secolului al XX-lea acestea au început să fie sprijinite de autorități, în special de Spiru Haret, de mai multe ori ministru al Instrucțiunii Publice. Modelul care l-au avut în vedere toți cei care au construit asemenea entități a fost cel oferit de Societatea economică **Cerbul** din Târgu-Jiu, organizată de corpul didactic al Gimnaziului **Tudor Vladimirescu** în ianuarie 1897.² Un rol important în inițierea mișcării cooperatiste l-a avut Spiru Haret, ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice (1897-1899, 1901-1904, 1907-1910)³. Mișcarea cooperatistă la sate inițiată de Haret va avea ca puncte de sprijin **Casa rurală**, băncile populare și obștile țărănești.⁴

Județele fruntașe din acest punct de vedere au fost Gorj, Dolj și Dâmbovița. Gorjul ocupa locul fruntaș datorită muncii societăților culturale „Luminarea săteanului” și „Amicul poporului” (înființate în 1898), având și reviste proprii, conduse de învățătorii Gheorghe Dumitrescu-Bumbești și Lazăr Arjoceanu din Bălănești. Aceste societăți au dus o campanie susținută prin sate să întemeieze numeroase bănci populare. Astfel, la 15 iulie 1901, „Amicul poporului” scria că în urma activității învățătorilor „am ajuns să avem astăzi în județul nostru peste 32 de bănci populare, al căror capital, adunat prin cotizațiuni neînsemnate de la săteni, trece peste suma de 100 000 lei. Gheorghe Dumitrescu-Bumbești spunea: „O mână de oameni am întreprins lupta și deja 3 județe ne-au ascultat. Numărul mare de societăți economice ce am înființat în aceste 3 județe este semnalul că sărăcia, din casa românului, trebuie să dispară, iar străinul cămătar...trebuie să plece. Unească-se cu noi toți cei cu dor de țară, și deșteptând pe țăran, să știe cum să muncească, cum să-și facă economii, cum să se ajute tot din banii lui, luând de la bănci populare”.⁵

Gheorghe Dumitrescu-Bumbești a desfășurat o activitate extrașcolară susținută

1 Nichita Adăniloiaie-”Învățători gorjeni luminători ai satelor în pragul veacului XX”, în ”TÂRGU-JIU 600”, Editura Măiastra, Târgu-Jiu, 2007, pag. 130-148

2 Gheorghe Nichifor-*Intellectualitatea Gorjului și Marea Unire*, Editura Alexandru Ștefulescu, Târgu-Jiu, 1995, pag.29

3 Dan Berindei-*Istoria Românilor-cronologie*, Editura CARTEX 2000, București, 2008, pag. 135 și urm.

4 Nicolae Mischie-*Asociații și societăți economice ale sătenilor din județul Gorj, la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea*, în: **Litua – studii și cercetări**, nr. 10, 2004, p. 153-193.

5 Cornel Șomâcu-”*Ministrul Spiru Haret i-a apreciat pe dascălii gorjeni*”, în VERTICAL, nr. 204, 2-8 decembrie 2009

pe linia atragerii țărănimii în mișcarea cooperatistă, lucru care l-a făcut cunoscut și ministrului Instrucțiunii, Spiru Haret. El a fost chemat de ministrul liberal și îndrumat să meargă „în mijlocul poporului” pentru a propaga, prin cercurile culturale, „ideea de întovărășire”. A continuat să fie apreciat și de conservatori. În septembrie 1899, la recomandarea doctorului Constantin Istrati, ministrul lucrărilor publice pe atunci, a fost numit subrevizor în județul Mehedinți, iar în 1900 transferat în Dolj. La 1 aprilie 1901, Spiru Haret l-a numit pe Gh. Dumitrescu-Bumbești delegat oficial ambulant cu sarcina de a călători prin județe și a îndruma pe învățători cum să procedeze în acțiunea de înființare a băncilor populare și cum să le organizeze spre a putea prospera. La 14 ianuarie 1902, Spiru Haret a dat o circulară către prefecți prin care le arată că de câțva timp ministerul depune silință pentru ca „prin revizorii școlari, prin învățători și prin preoți să îndemne la înființarea de societăți economice prin sate. Binefacerile acestei instituții nu mai au nevoie să fie arătate. Când sătenii vor avea la îndemână un mijloc cât mai practic și mai lesnicios pentru a-și aduna și a face să fructifice micile lor economii, și când satele vor fi scăpate de plaga cămătăriei, vom putea zice că am făcut țărănilor cel mai mare bine ce li-l putem face...”. Subliniind că învățătorii muncesc pentru reușita acestor acțiuni „umanitare și patriotice”, era anunțat faptul că subrevizorul școlar Dumitrescu-Bumbești avea sarcina exclusivă de a-i îndruma și sfătui în această direcție iar prefecții aveau obligația să sprijine înființarea societăților economice.⁶

Într-un memoriu trimis către ministrul Spiru Haret tot în 1901, Gh. Dumitrescu-Bumbești scria că nu e ușor „a întemeia o mișcare economică ce va trebui să schimbe fundamental viața la sate și să dea poporului posibilitatea de a face prin sine tot ce-i este absolut necesar pentru dezvoltarea sa”. În contextul mișcării poporaniste, spunea dascălul gorjean că „va trebui bifurcată în economică și culturală... Pentru a putea ajunge la rezultate satisfăcătoare, în ceea ce privește partea culturală a mișcării, este absolut indispensabil ca să asigurăm mai întâi bunul trai al săteanului, căci numai când va înceta teama zilei de mâine va putea cugeta el la operațiuni intelectuale... Și cel mai lesnicios mijloc de a-l pune oarecum la adăpostul mizeriei credem a fi înființarea societăților economice de credit și economie”.

La sfârșitul memoriului, dascălul gorjean accentua din nou: „Reușita mișcării culturale depinde exclusiv de a celei economice. Când săteanul și-a întocmit bine gospodăria sa, când are asigurat traiul său și al familiei, e ușor de a-l îndeletnici cu cititul fiindcă are atât liniștea sufletească, cât și îndemnul propriei sale curiozități.”⁷

În iarna și primăvara anului 1902 revizorii școlari din fiecare județ au primit o circulară a guvernului prin care erau chestionați asupra acțiunii de înființare

⁶ Cornel Șomâcu-”Gheorghe Dumitrescu-Bumbești, în slujba satului românesc”, în VERTICAL, nr 201, 10-16 noiembrie 2009.

⁷ Cornel Șomâcu-”File din Istoria Școlii Gorjene”, Editura Măiastra, Târgu-Jiu, 2010, pag. 373

a băncilor populare în județele lor și greutățile ce le stau în cale în această direcție. Alexandru Ștefulescu, revizorul județului Gorj la vremea aceea, raporta că societățile economice în acel județ nu sunt pe sate, ci pe regiuni, deoarece altfel n-ar avea capital suficient. Despre băncile populare, Ștefulescu spunea că „aceste societăți sunt opera învățătorilor...care, cu o rară modestie, nu fac zgomot, nu trâmbițează munca lor. Revizorul de Gorj mai adăuga că la unele din aceste societăți „sătenii găsesc, afară de sumele necesare pentru nevoile urgente, și medicamente de primă necesitate, gratuite”.⁸

Prima localitate din actuala comună Bălești care intră într-o asemenea întreprindere este Ceauru. Astfel, învățătorul, preotul, primarul și notarul din comuna Ceauru au înființat societatea ”Dumbrăvița”, în noiembrie 1901.⁹ Va urma localitatea Stolojani, în 1907, cu Banca ”Progresul săteanului”. Banca a supraviețuit timp de 21 de ani plecând de la 31 de membri și un capital de 583 lei și ajungând la un activ de 458.153,75 lei, cu un capital social de 236.689 lei. Printre inițiatorii Băncii „Progresul Săteanului” se remarcă: învățătorul I. Niculescu, preot Iacob Bărbulescu, Ion Cuțui – proprietar, I. V. Căpitănescu ș.a. Mulți ani președinte a fost Gheorghe Lăscăteu, cunoscut dascăl și publicist. Printre activitățile acestei bănci se remarcă: creditele pentru procurarea morilor și pivelor de bătut dimia cu venituri importante pentru țărani; distribuirea cărții și înmulțirea abonamentelor la ”Curierul cooperativului”, editat la Târgu-Jiu, și la ”Albina”, cu rosturi în educația cooperativă și culturală.¹⁰

Pentru această perioadă reținem că și locuitorii din Cornești aveau o asemenea instituție. Este vorba de Banca ”Slătioara”, nume venind de la câmpia din dreapta Jaleșului. Banca avea în 1908, la înființare, 471 de lei capital, subscris doar de 23 membri. În 1928, avea un activ de 632.758,20 lei și capitalul depus se ridica la 219.013 lei. Grădinarii din zona Jaleșului cuceriseră piețele din Târgu-Jiu, Baia de Aramă și Petroșani, cu legumele și zarzavaturile lor, cu păsări de curte și lemne. Această bancă a contribuit din plin la casele înalte ridicate în zonă, pe beci, și frumoase acareturi pe bătători, fântâni la porți, vii pe halângă, pruni pe coastă etc. Printre fondatorii Băncii ”Slătioara” regăsim pe învățătorul Gheorghe Găvănescu, președinte și casier, și directorul școlii de pe drumul Slătioarei, construită și prin contribuția băncii, Ion Cuțui, din Stolojani, Ilie Grama, cel care cumpărase moșia Călniceanu din Cornești, popa Toma Bălan din Tălpășești și dascălul N. D. Saragea din Balava.¹¹

Și în alte așezări din zona Băleștiului au existat bănci populare. La Ceauru găsim și Banca ”Reînvierea” începând cu anul 1914, instituție apărută grație

8 Idem

9 Cornel Șomăcu- ”*Monografia comunei Bălești, județul Gorj*”, Editura Mănastra, Târgu-Jiu, 2008, pag. 85

10 Octavian Ungureanu, *De la „bancă” la „cooperativă”*, în CRINUL SATELOR, nr. 11, 1999, p. 22-24.

11 Idem.

eforturilor dascălului V. Răuțescu. Era de fapt reînvierea Băncii "Dumbrăvița", intrată în faliment în 1905. De data aceasta banca a prosperat sub îndrumarea Federalei "Gorjul", prin contabilul Știrbu, asociat cu I. M. Brăiloiu. V. Răuțescu împreună cu cei 48 de membri a reușit să pornească de la 800 lei și să ajungă în 1922 la un activ de 999.054,75 lei, cu un capital social de 506.051 lei.¹² La Bălești, Banca "Cuca" a luat ființă în 1902. La bilanțul din 1928 al Federalei "Gorjul", Banca "Cuca" avea un activ al operațiunilor de 807.480,15 lei și un capital social de 228.000,65 lei. Pe parcursul activității sale, Banca "Cuca" a contribuit într-o largă măsură la cumpărarea a 170 ha terenuri pentru cultura cerealelor și grădinărie în beneficiul membrilor. De asemenea, a finanțat în parte, construcția școlii și primăriei, în 1912. Președintele fondator al Băncii Cuca a fost L. Prejbeanu, împreună cu V. P. Mălăiescu, G. I. Florian, D. D. Petrescu, Ion G. Guran și Vasile Ionescu, C. N. Popescu (casier) și Giurcan.¹³

În anul 1929 în fosta comună Ceauru la inițiativa celor doi mari proprietari din această localitate, anume Nicolae T. Davițoiu și cumnatul său, Constantin N. Popescu, cu sprijinul învățătorilor și fruntașilor comunei, se pun bazele unei cooperative pentru exploatarea forestieră cu numele "Alunișul". Cooperativa a început să funcționeze sub formă de societate cu durată nelimitată, conform legii pentru organizarea cooperăției publicată în "Monitorul Oficial", nr. 71, din 28 martie 1929, și avea subscrise 420 părți sociale în sumă de 420.000 lei. Potrivit statutului, societatea avea răspundere nelimitată iar ca scop lucrativ exploatarea pădurii și organiza prelucrarea, industrializarea și comercializarea lemnului cu participarea efectivă a membrilor săi pentru a da de lucru asociaților și chiar celorlalți locuitori din raza ei de activitate, contribuind astfel la ieftinirea acestor produse prin înlăturarea intermediarilor. Aceasta avea obligația să înființeze și să execute plantații forestiere, să ajute la educația profesională a locuitorilor dând sfaturi referitoare la prelucrarea lemnului și să sădească între membrii săi dragostea de pădure, spiritul de solidaritate cu aceasta și să contribuie la răspândirea culturii în rândul maselor populației prin toate mijloacele potrivite acestui scop ș.a.

Astfel, prin intermediul societății se puteau cumpăra prin bună învoială sau prin licitație arbori, parchete sau păduri întregi, terenuri cu păduri sau pentru împădurire, drepturi moșnenești (răzeșești și composesorate) sau orice alte drepturi indivize precum și orice produse forestiere cu aprobarea prealabilă a Oficiului Național al Cooperăției. Drepturile indivize obținute se exploatau în condițiile stabilite de adunarea generală a societății și numai cu aprobarea Oficiului Național al Cooperăției, așa cum prevedea legislația din acel moment.

La vânzarea produselor rezultate din exploatarea pădurilor cumpărate aveau întâietate societarii pentru nevoile lor proprii apoi populația locală, în acest scop alcătuindu-se anual un tablou de distribuție aprobat de adunarea generală a cooperativei. Nimeni din cadrul societății nu putea să cumpere material lemnos

12 Idem.

13 Cornel Șomăcu-op.cit, pag.87

pentru speculă.

Ca asociați erau acceptați numai locuitorii majori din comunele Ceauru și Stroești care nu erau înscriși într-o altă cooperativă cu același obiect de activitate. Din fosta comună Stroești au fost cooptați numiții Vasile Gh. Giorgi și Ion Mercioiu împreună cu soțiile lor, care erau rude cu proprietarul Nicolae T. Davițoiu. Capitalul societății era format din părți sociale egale, de câte 1.000 lei fiecare, iar un asociat trebuia să subscrie cu cel puțin o parte socială dar nu mai mult de 100 părți. Organele de conducere ale societății erau adunarea generală, consiliul de administrație și cenzorii.

Conform Statutului, Adunarea generală era formată din toți membri asociați înscriși cu cel puțin 3 luni înainte de convocare și care erau la zi cu achitarea obligațiilor către societate. Aceasta se întrunea în ședință ordinară o dată pe an, fiind convocată de consiliul de administrație cel mai târziu până la 1 aprilie. Hotărârile se luau numai dacă erau prezenți cel puțin 1/3 din numărul total al asociaților cu drept de vot. Femeile căsătorite puteau fi reprezentate în adunare de către soții lor dacă aceștia erau la rândul lor asociați, fără mandat scris. Primii membri aleși în consiliu de administrație au fost: Gheorghe M. Brăiloiu – președinte, Constantin N. Popescu – vicepreședinte, învățătorii Vasile C. Bretoiu, Victor I. Velican și Nicolae Davițoiu – membri. O primă condiție în alegerea acestora a fost interzicerea alegerii în consiliu de rude până la gradul 3 inclusiv. Aceștia erau aleși pe o perioadă de 3 ani cu dreptul de a putea fi realeși.

Cenzori titulari au fost aleși: Vasile I. Cârstea, Grigore Gh. Tița și Constantin Gh. Milculescu iar cenzori supleanți: Ion D. Șendroi, Gheorghe Al. Cucu și Ion Gh. Brăiloiu – notarul comunei Ceauru la vremea respectivă. Printre membrii societății s-au mai numărat: Gheorghe C. Rustoiu, Gheorghe V. Holt, Ion V. V. Nițu, Dumitru V. Bâzu, Constantin Gh. Militaru.

Au existat foarte mulți locuitori care în perioada interbelică pe lângă agricultură se îndeletniceau și cu prelucrarea lemnului. Din comuna Ceauru putem aminti: Gheorghe C. Cojan, Pantelimon I. Burdulea, Constantin V. Bâzu, Michail C. Rustoiu, Costaiचे I. Ștefan, Constantin V. Nanu, Dumitru Tr. Tița, Constantin D. Știrbu și alții.

Trebuie să reținem că până la data de 24 octombrie 1941 societatea a funcționat cu sediul în comuna Ceauru ocupându-se cu exploatarea pădurilor pe care le contracta de la stat precum și de la mari proprietari de terenuri forestiere ai vremii, de pe raza întregului județ. După această dată, Nicolae Davițoiu va muta sediul societății în orașul Târgu-Jiu la domiciliul său din strada Unirii, nr. 117, schimbându-i și denumirea în ”Jiul”. Aceasta a mai funcționat până în luna martie 1946, când este radiată din oficiu de către Camera de Industrie și Comerț – Oficiul Târgu-Jiu din lipsă de activitate, regimul comunist fiind cel care schimba din mers regulile prin reprimarea oricăror forme de exercitare a vreunei activități

de genul acesta.¹⁴

Prin înființarea acestei societăți cu sediul în comuna Ceauru, în perioada interbelică, s-au pus bazele unei instituții cu profil forestier care prin natura sa a dus la inițierea și formarea profesională a locuitorilor acestei zone ridicând astfel nivelul de dezvoltare al acestora atât din punct de vedere material cât și profesional, propulsând și localitatea în rândul celor cu un nivel ridicat de dezvoltare în județul Gorj în decursul celor 17 ani de activitate.¹⁵

Cum era și firesc, urmările celui de-al doilea război mondial au lăsat răni adânci și în sânul comunității locuitorilor din fosta comună Ceauru, acestea manifestându-se prin criza economică ce a urmat acestui război. Și totuși, asocierea în agricultură a fost totdeauna singura șansă de propășire economică, mai ales la sfârșitul unui război devastator. În speranța de a ieși din impas, locuitorii de aici și-au constituit la sfârșitul anului 1945 o cooperativă pentru aprovizionare, producție și desfacere a produselor agricole cu numele ”Șușița”. Scopul acesteia era să aprovizioneze pe asociați cu cele necesare ocupației și gospodăriei lor să ajute la dezvoltarea și intensificarea producțiilor agricole obținute de ei, răspândind totodată în rândurile locuitorilor de aici spiritul de solidaritate și cultură prin toate mijloacele potrivite acestui scop.

Conform statutului, cooperativa funcționa sub formă de societate și sub directă îndrumare a Institutului Național al Cooperăției iar ca obiect de activitate desfășura următoarele activități: putea să procure, la cererea locuitorilor semințe selecționate, îngrășăminte, mașini și unelte agricole sau orice alte articole necesare activității acestora, ajuta la selecționarea plantelor a semințelor a vitelor și lucrarea rațională a pământului iar când interesele societății cereau puteau să cumpere sau să exploateze prin arendare pe cont propriu pepiniere, câmpuri de experiență și selecționare, reproducători de rasă și mașinile mari agricole: tractoare, garnituri de treier și de bătut porumbul, vânturători, trioare, etc. Ajuta, în același timp, la prelucrarea și transformarea produselor agricole locale de orice fel, fie înlesnind membrilor săi cumpărarea uneltelor și instalațiilor necesare fie înființând pe contul ei cuptoare, poverne, lăptării, mori, brutării, etc. La fel putea să înființeze ateliere mecanice și de lemnărie, dogărie, rotărie și altele special pentru reparația uneltelor lor agricole precum și pentru pregătirea în diferite meserii a fiilor de săteni. Se mai ocupa și cu vânzarea surplusului de produse locale fie în stare brută sau transformate, organizând de preferință vânzarea în comun a acestor produse conform normelor fixate de adunarea generală a societății.

Exista posibilitatea, în același timp, să cumpere sau să arendeze în vederea exploatării izlazuri comunale, grădini de zarzavat, pepiniere de pomi fructiferi și viță de vie, bălți de pește, clădiri pentru adăpostirea vitelor, înmagazinarea cerealelor, etc. Sprijinea moral și material răspândirea culturii printre săteni prin înființarea

¹⁴ Idem

¹⁵ Daniel Cismașu, *Alunișul, prima societate cu scop lucrativ din fosta comună Ceauru*, în: **Vertical**, nr. 118, martie 2008, p. 15.

de biblioteci, săli de lectură, conferințe, teatru, cinematograf și altele lucrând de preferință în colaborare cu celelalte instituții similare din zonă. Organele de conducere ale societății erau: adunarea generală, consiliul de administrație și cenzorii.

Adunarea generală era formată din toți asociații înscriși în cooperativă cu cel puțin 3 luni înainte de convocare, fiind în același timp la zi cu achitarea părții sale sociale. Aceasta se întrunea în ședință ordinară o dată pe an până cel târziu la 15 aprilie și în ședință extraordinară ori de câte ori era nevoie. Convocarea se făcea de consiliul de administrație și comitetul de direcție la cererea cenzorilor sau 1/10 din numărul total al societărilor cu drept de vot precum și de instituția cu drept de control care trebuia să menționeze scopul și motivul convocării.

Consiliul de administrație era format din 9 membri aleși de către adunarea generală pe termen de 3 ani cu dreptul de a fi realeși, făcând parte dintre asociații cu drept de vot și cu știință de carte. Din primul consiliu de administrație au făcut parte: Ion I. Cismașu, Ion Gh. M. Brăiloiu, Vasile I. Cârstea, Constantin V. Mogoș, Constantin Gh. Milculescu, Vasile V. Croicu, Dumitru I. Negrea, Ion Eft. Ștefănoiu și Ion Bâlțeanu. Aceștia puteau desemna din rândurile lor un comitet de direcție format din 3 persoane dintre care un președinte al societății care putea reprezenta societatea sub supravegherea consiliului. Tot acesta desemna și un vicepreședinte care în lipsa președintelui, reprezenta societatea.

La sfârșitul fiecărui an, adunarea generală convocată pentru discutarea și aprobarea bilanțului alegea dintre asociați 3 cenzori și 3 cenzori supleanți. Astfel au fost aleși ca cenzori titulari: preotul Dumitru Vezure, Ion Gh. Buicu și Grigore Gh. Tița iar cenzori supleanți: Gheorghe I. Șt. Cismașu, Nicodim Nițu și Ion D. Negrea care în anul 1949 a fost angajat ca gestionar la depozitul de mărfuri și produse al cooperativei.

Astfel, în speranța unui trai decent și fără lipsuri, locuitorii din cele două sate ale comunei, Ceauru și Tămășești s-au înscris în număr foarte mare în această cooperativă, realizând că în alt mod nu puteau ieși din criza economică creată în urma războiului. Enumerăm aici doar o parte dintre ei și anume: Gheorghe Gr. Croicu, Ion B. Nanu, Gheorghe Gr. Nanu, Ion D. Strinu, Mich. C. Rustoiu, Nicolae Gh. Florea, Ion C. Trăncău, Dumitru D. Burlan, Ilie P. Popescu, Ion Al. Feraru, Dumitru M. Vizante, Ion V. Saragea, Ion Gh. Mogoș, Constantin Gh. Alexandrescu, Ion V. Firoiu, Gh. L. Buduhăleanu, Ioana C. D. Știrbu, Petre Ursu, Constantin C. Ștefan, Ana N. Molfică, Nicolae C. Feraru, Vasile I. Fl. Nanu, Ion M. Brăiloiu, Ion I. Florea, Vasile C. Văduva, Gheorghe V. Holt, Vasile L. Burlan, Ion Gherghina, Constantin I. M. Știrbu, Vasile V. Purcaru, Pantelimon V. Cismașu, Ion Gh. Buicu, Gheorghe I. Bălănescu, Vasile C. Bretoiu, Ion D. Negrea, Dumitru V. Cârstea, Gheorghe Al. Cucu, Vasile V. Croicu, Gheorghe Gh. Saragea, Dumitru Gr. Avrămoiu, Ion Gh. Dr. Ularu, Victor Velican, Ecaterina V. Bretoiu, Vasile I. Olteanu, Ion D. Bâlțeanu și alții. În total, s-au adunat 270 de membri înscriși în această societate depunând în total suma de 5.090.000 lei

pentru 783 părți sociale subscrise.¹⁶

Practic aceasta a fost ultima încercare de a salva mișcarea cooperatistă în vechea formă. Tăvălugul comunist a presupus apariția altor entități economice, așa-numitele C.A.P-uri. La 10 martie 1962 se inaugura C.A.P. "Dumbrăvița" Ceauru, sub conducerea președintelui Ion Tămășescu cu 1190 de membri. Țăranii se înscriau în C.A.P. cu loturile de pământ care le aveau în proprietate, cu vitele și mijloacele de muncă: pluguri, semănători, grape, care, căruțe ș.a. □ Încă din perioada anterioară apăruseră întovărășiri agricole de acest tip: "Steagul Roșu"-Ceauru-1956; "1 Mai"-Bălăcești-1959; "Cel de-al III-lea Congres"-Tămășești-1960; "Unirea"-Cornești-1960; "Drumul Belșugului"-Cornești-1955; "I.V.Miciurin"-Cornești-1956; "23 August"-Cornești-1958; "Pacea"-Tămășești-1961.¹⁷

16 Dan Cismașu, *Cooperativa pentru aprovizionare, producție și desfacere agricolă Șușița din comuna Ceauru*, în VERTICAL, nr. 123, aprilie 2008, p. 15.

17 Cornel Șomăcu, *op.cit.*, pag. 82

Școala Generală Cornești construită de Banca Slatioara

Școala veche Ceauru

Primăria Ceauru